

Elindultunk a 0 km. pontról, a szeret jegyében, és megérkeztünk az Idős korba.

Hetedik levél

2020. március 08. IMG_9060;

A napokban nagy vihar volt. A Budapestre telepedett levegőszennyet kifújta a szél, és mára a tiszta égbolt ismét fátyolos. A nagyvárosi fények panorámát vonnak, a széleken az ég szürkés-kékje, a városból kiáradó, vibráló fénnel összeolvad. Távolinak tűnnek most is a csillagok. Hunyorogva két Esthajnalcsillagot, a Kis Göncölt homályosan látom. Állásukban semmi változást nem észleltem az elmúlt évtizedek alatt. Ott fönt, nincs változás? Messzire vannak tőlünk, mozdulásuk nem ér el a Földre. Azt a tudomány mondja, hosszú idő szükséges ahhoz, hogy összességében változzon az Egész.

Mi is az Egész? Hol vagyunk benne féltő gonddal rejtve? Az Egész, az valami nagyon sok, nagyon tág, senki nem tudhatja, hol kezdődik, hol van vége? Egy okos ember világmindenségnek nevezte el. A mindenség, beláthatatlan. A világ mindenségébe kitekintve, az Egészben, kicsi változások is millió-milliárd évek alatt történnek. Az Egészben végbemenő változásokat, a világmindenségben történő folyamatok idézik elő. Ez igaz lehet, de hogy mi okozza a folyamatokat, azt is csak találgatja az ember. Emberi törekvésünk a világmindenség megismerésére tudatlanságunkból, de a megismerés vágyából fakad.

Az ember olyan piciny rész a világmindenségben, hogy AZ, észre sem veszi.

Mi emberiség, még jó ideig maradunk a Földön, itt éljük egyenként, csöpp idejű életünk fogyó napjait. *„A mi életünk olyan, mint a meggyújtott gyertya. Azzal, hogy meggyújtották, nemcsak égni, hanem egyúttal fogyni is kezd. Aki, és ami egyszer születik, az, születésével együtt kezd meghalni is. A születés halállal jár. Akit bölcsőbe fektettek, azt egykor majd koporsóba is teszik”.*¹

Bizony, így van ez. Nem mondhatjuk, hogy ez nincs így. Születésünk és meghalásunk, emberi életünk szabadságában olyan két pillanat, aminek ellentmondani, nem tud, semmilyen filozófia. Sajnos, hihető butaságokat buggyantanak, a szabadelvű eszmére hivatkozó porszemek. Ideig-óráig befogadjuk, s ez a befogadás a hívő és nem hívő emberek lelkében, eszében, tetteiben, cselekedeteiben, hihetetlen károkat okoz. A valóságot, a szabadelvűnek hirdetett liberalizmus mögé búvó baloldaliság sem tudja cáfolni. Ugyanis ha megszületünk, ugye tudjuk, testünk - porhüvelyünk szűnése is a valóságot igazolja. Ilyen egyszerű.

Miközben leéltünk egy életet, és közeledünk az öregkor vége felé, még élhetünk tartalmas életet, de fel kell tennünk magunknak fontos kérdéseket. Például, mi múlik el földi életünkkel együtt? Vagy mit is jelent a halál? Mit viszünk magunkkal, és mit hagyunk magunk után hátra? Visszük magunkkal földi porhüvelyünket? Az összegyűjtött vagyont, bármit, kedvenc tárgyaink közül? Porhüvelyünk is múltó darab. Elporlad. Marad a sípcsont, meg a koponya egy darabig. Évszázadok – évezredek után a csontból próbálják megállapítani az akkor élők, ki voltam, mikor éltem, de hogy miért, arra senki sem keresi majd a választ. Mit ér tehát a csont, lélek nélkül. Mi is az élet? Mi is a lélek? A mi korunkban, már ezek a legfontosabb kérdések. Így bizony! Nem viszünk magunkkal semmit, amikor szívünk dobogása megáll. Vagy mégis?

A pillanat, amikor cselekedeteink sorára nézünk, szembenézünk múltunkkal, emlékezésünk lehet leélt életünk számvetése is. Mindenki eljut a számvetésig? Ha igen, azt a kérdést tehetjük fel őszintén magunknak: alkottunk, vagy születésünktől fogva teltek napjaink, mondhatnánk ezt úgy is, sodródtunk lehetőségeink keretein belül. Éltünk napról napra. Aki napról napra élt, számvetésének pillanataiban görbe tükör előtt áll. A tükörben nem saját életét, a korban történt intézkedések sorát gondolhatja végig, ha erre tud erősfeszítést tenni, amely korban szerep neki nem jutott. Nem kérdezték meg semmiben. Úgy intézték körülményeit, ne gondolkodjon sorsa felől. Furcsa egy tükör ugye? Azok pedig, akik a korlátok ellenére tettek, mert gondolkodtak, és cselekedtek, lehet, hogy azok alkottak is.

A kis törekvések summája lehet egy életmű. Alkotás. Sok ilyen egyéni, nem magányos alkotásokból épült fel a mi közös, magyar 1956-unk. Tiszta tekintetek, remény, humánus béke, tisztességes munka, emberi örömök, család. Nem az lett. A birodalmi félelem vérbe fojtotta, kötélre akasztotta, és arccal a gödör aljában elárkolta. A békés szabadságharc kérdése a XXI. század elejére, a nemzet erkölcsi és anyagi vereségébe fulladt, pedig még Lakitelken, „A magyarság esélyei”-t latolgatták – sorsformáló tanácskozáson. Azután kissé sértetté vált az 1998-as fordulat, amiről ismét azt hittük, hogy a miénk. De nem az lett. Ismét a fejünk felett döntöttek, ismét nélkülünk, mert a hatalomban ez így szokás. Ezért ami valósággá érlelődött, az egy jórészt félreértett 1999. Történelemnek is mondhatjuk az „eseményeket”. A korábbi történelmi előzményekkel együtt egy sok évszázados hosszú

¹ DR Rajz Mihály: Családunk katekizmusa 28. o. Szent István társulat. Budapest 1983.

folyamat végzetes részeként élhettük át. Nem fejeződött be. Most is kérdés hogyan tovább? De e gondolkodásra készítés kevésbé szól nekünk, idősebbeknek.

Részlet Clark Ádám tér várfaláról. A magyar nagy címer. A Szent Korona a király és a nemzet felett áll.
2020. március 08. IMG_9061;

HITVALLÁSOK

Ferenc József magyar király jelmondata: „**Bizalmam** az ősi erényben.”

Statárium! Forradalmi Kormányzótanács 1. számú rendelete: 1. Mindenki, aki a Tanácsköztársaság parancsainak fegyverrel ellenszegül, vagy a Tanácsköztársaság ellen felkelést szít, halállal büntethető. 2. Mindenki, aki rabol vagy fosztogat, halállal büntetendő. 3. A bűnösök felett forradalmi törvényszék ítél. Budapest, 1919. március 21.

A **likviditás** módszerit 1946-ban Rajk László belügyminiszter így foglalja össze: „Tanulj Lenin-től: ha van öt ellenfeled, kössél szövetséget velük: igyekezzél négyet közülük az ötödik ellen hangozni, aztán hármat a negyedik ellen, és így tovább, amíg csak egy ellenséged marad a szövetségben.

Őt aztán már könnyűszerrel likvidálni tudod és kirúghatod a szövetségből.” A lenini – sztálini metódus természetesen egyformán érvényes volt a párton belül és kívül. ²

A törvényjavaslat kiemelkedő jelentőségét indokolja már egymagában az a tény is, hogy minden társadalomnak legfontosabb teendői közé tartozik a gyermekek és serdülők oktatása-, és nevelése. Az ifjúság minden nemzetnek legdrágább kincse, (Ortutay Gyula miniszter közbekiabálása: **Ezért vesszük át az iskolákat!**) ³

A magyar népnek eddig nem volt alkotmánya. Amit általánosságban annak neveztek, az, különböző jogszokások és jogalkotások gyűjteménye volt. ⁴

„A szkíta-keresztény **erkölcsi rend** az ember legjobb tulajdonságain, a szereteten, az önzetlenségen, az emberbarátságon, és a nagylelkűségen alapul. Segíti az embert, hogy erősebb legyen a lelke és a szelleme, egész lénye, individuális és nemzeti identitása. A feltétel nélküli szeretet a létezés legmagasabb formája.

A szemita erkölcsi rend korlátlan előjogokat biztosít a kiválasztott nép számára. Mindenki egyenlő, de mindig lesznek, akik egyenlőbbek. Ez az erkölcsi rend spirituális minőségünk alsó szintjére támaszkodik. Ez előnyös céljai számára. Valamennyien hajlamosak vagyunk az önzésre, az egoizmusra, a lustaságra. Az emberi lény tudatbefolyásolással kegyetlenné, gonosszá, aljassá és bosszúállóvá is átalakítható.” ⁵

Az emberiségnek választania kell két egymással versengő etikai világrend között. Önmagunknak, idős embereknek kérdésfeltevése már csak az lehet, személyes életünktől milyen tudattal búcsúzhatunk? Magunk után mit hagyunk „hátra”? Amit hátra hagyunk, él-e tovább környezetünkben. Ha nyomokat hagyunk szereteteinkben, sokáig emlékeznek rólunk. Akkor elmondhatjuk, megélt életünk jó erkölcsi értékekben teljesedett ki. Azután jön a feledés.

***

A hegyre tartok. Sápadt glóriában
Ködökkel küzdve, már kihunyt a Nap.
Egyre gyorsabban suhannak az árnyak,
Az ösvény egyre magasabb.

S míg én előre tartok lankadatlan,
Csitulni kezd a távolok zaja,
Csak halk zsibongás zsong föl a magasba,
És fönns az is – harmónia!

És idefönns az élet nem is élet,
Csak végtelen sejtésű nyugalom.
A csillagok némán álmodva égnek,
Sötétben szunnyad a falomb.

S belémerülve a fénybe, a ködbe,
Örök Pán muzsikáját figyelem,
Kihunyt szívemben minden gyöngye, törpe
És föllobog a végtelen. ⁶

² A népi demokrácia útja. MKP. III. kongresszus jkv. 309 - 312. o. Szikra 146.

³ Barankovics István előadói felszólalása. Országgyűlési napló 1947. 10. kötet. 73. ülés 1948. június 16.

⁴ Rákosi hozzászólásából. Országgyűlési napló 1949. I. kötet 10. ülés 1949. augusztus 17.

⁵ MVSZ Sajtószolgálat közleménye: Drábik János előadása az amszterdami COVID-19 tanácskozáson elhangzott beszéde. (Részlet a beszéd összefoglalójából) <https://www.facebook.com/sajtoszolgalat/posts/32439/4539013852>

⁶ Juhász Gyula: SURSUM CORDA !

***

Imádkozunk. Nem vagyunk más, mint két porszem a többi, sok kicsi porszem között. Örömök, fájdalmak, bánatok, ismét örömök, fájdalmak, bánatok. Körben-körbe járunk. Bizony. Ha bántanak az emberek, ha az élet fáj, menekülj a természet magányában, és csodáld a végtelen alakot, ami számos véges alakot foglal magában. Megnyugszol.

Teremtőnk, a Végtelen, akit nem ismerünk, de tudjuk, hogy van; hiszem, Önmagában Végtelen, s minden, ami létezik, ebben a Végtelenben teremtve van. A Teremtett rész, amit ismerünk, ez megengedett, s hiába kutatunk tovább, nem érünk a Végtelenbe el. De, minek is az? Ha bántanak az emberek, vagy amikor fáj az élet, menekülj a Végtelen egy pontján Teremtett Földünk Természetének magányába. Ráakadsz az önző teremtmény, pusztító áruháza között, néhány gyönyörű véges alakra, a réten, az erdőn, a patak zúgásában. Ott, a még nem elpusztított Földi Teremtmények karolásában, visszaérsz az értelem terébe, s csodálhatod a körülötted élő Teremtményeket a Csöndben, lelked is visszaér a csend nyugalmába. S test, s lélek megnyugodhat. Béke az emberek között is megteremtődik, keressük egymás tekintetéből a szeretet sugárzását. Minden helyzetben ránk fér – szokták mondani.

Régebben készült padon ülünk. Csiszolt falécek vannak felcsavarozva a három öntött vaskeret háttámlájára. Talán nyolc darab. Az ülő részen is lécek vannak, nekünk, idős embereknek rajtuk ülni hosszú ideig, kényelmetlen. A fehérre festett ülőalkalmatosságokon látszik az újrafestés. Jobban megnéztem, takarékoskodtak egy kicsit, nem csiszolták újra az alapig az egészet, kitűnnek a falécekről lepattogzott festékhelyek.

Órákba nyúlnak a percek. Nem lesz mindegy a vizsgálati eredmény. Istenem. A lépcsőház udvarára néző üveglakára réved tekintetem. Milyen koszos. A háromszor hat keretbe osztott kisebb ablak egyikén vergődik egy lepke. Szárnyait először egymáshoz simítja, aztán rebben, repülne, de maradni kényszerül. A fény felé szállna. Egy üveg választja el a szabadságtól. Nekünk kicsi, apró teremtmény, a maga óriási lendületével röppenne virágról virágra, de az ember által kitalált ablaküveg foglya lett. Mi is repkednénk, de foglyok vagyunk.

Csendesek vagyunk. Vajon a vizsgálat végén, mit mond majd az előtérbe kilépő orvos. Az időpercek lassan telnek, belső feszültségünket fokozza a várakozás. Odébb is van két pad. Az egyikén idősebb házaspár ül, halk beszélgetésükből az aggodás szűrődik felénk. Egy fiatalember a falnak támaszkodik. Szája szélét rágja. Az emberek arcán félelem. Ilyenek vagyunk mi mindannyian a nekünk ismeretlen hír előtt. Odafordulunk minden ajtónyílásra. Doktorok, nővérek lépnek ki az orvosi szobából. Nem tudjuk, ki szólít meg? Most nincs mosoly arcukon, vagy nem látjuk. Van, akinek tekintete villanásra összetalálkozik a miénkkel, mások lehajtott fővel mennek útjukon. Szemükben látható a fáradtság, nyugodt tekintetükből árad a feszültség. A politika itt a kórházi környezet szívet markoló zavarában is, átlépte a szolidaritás mértékének megengedhető határait.

Keresem a választ az orvos szemében. Félelem ébred bennem. A hír nem rossz. Vizsgálatok sorozata előtt állunk. Újabb gyógyszerek vonulnak be életünkbe, a gyógyító a régiéket lecseréli. Hosszú idő, sokévi együttlét szeretete és aggodalma ölel át bennünket. "Öreg koromban se vess el engem, ha elfogy az erőn, ne hagy el". ^{Zsolt. 71. 9} Feltör a zokogás. Nem csak a szemből csorog a könny, a lélek is sírva fakad. Lassan csitul a félelem. Indulunk haza. Most is fáj. Beesteledik. Uram! Ismét állíts helyemre.

Köszönet.

Nehéz percek, órák, napok nyomják vállunkon, jelen szorítottságban a múltat. Valaki összetartott bennünk, egybegyúrva kettőnk lelkét. Köszönöm Istenem a fájdalmakat, a szenvedéseket, az örömeiket, egymás iránt lévő megértés csodáját. Köszönöm életem másik felének a hosszú, türelmes,

együtt érző, segítő együttléte, melyben a munka az ölelés és a szeretet tette boldoggá életem. Köszönöm.

Szeretnék egy pohár víz lenni,
 Mely ajkad szomját enyhíti!
 Szeretnék lenni egy falat kenyér,
 Mely Neked mindennél többet ér!
 Szeretnék lenni szellő,
 mely homlokod lágyan simítja!
 Szeretnék lenni napsugár,
 mely arcod felvidíti!
 Szeretnék lenni Mögötted árnyék,
 Hisz' akkor mindig Veled járnék!
 Szeretnék lenni piros rózsaszál,
 Fehér „Rendelő” íróasztalán!
 Szeretnék lenni testedben lélek!
 Szeretnék lenni Mindened néked! ⁷

***

Öreg koromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagy el! (Zsolt 71.9)

Zugló – Sas-hegy – Pestszentlőrinc 2005 – 2020

---

⁷ Dr. S. J.-né Bodó Ilona verse. „Hetvenegy éves születésnapodra” Vasárnapi könyvünk „C” év 289. o.